

Sota la pell del mar

El mes de març de 1982, després d'unes fortes pluges, la platja de Pals estava plena d'objectes abocats sobre la sorra per les onades del temporal. L'artista bisbalenc Pere M. Noguera va convocar-hi un grup d'amics que per unes hores van exercir d'estranyes escombriaires buscant i recollint plàstics. Sis franges amples i llargues es van anar formant a còpia d'ajuntar galledes, ampolles, bosses..., tot agrupat per colors (blanc, negre, vermell, groc, verd i blau) seguint el projecte d'en Noguera. Aquesta acció, denominada Pals jardí park, va crear una gran bandera teixida amb residus, estranya i bella, que no era de cap país i per això era de tots, una acció artística que al mateix temps feia evident en un entorn natural la increïble capacitat que tenim de generar deixalles.

Fa pocs dies, 30 anys després de la instal·lació d'en Noguera, al Museu de la Pesca de Palamós es presentaven els resultats del treball d'uns altres escombriaires. Pescadors i estudiants han recollit plàstics del fons del mar, a diferents fondàries, perquè uns investigadors puguin analitzar els efectes de la brossa sobre els caladors de pesca i la biodiversitat marina. És el projecte de recerca Comsom de l'Institut de Ciències del Mar (CSIC). Les dades que presenten aquests científics són esgarrifoses. Els plàstics, fins i tot els que es fragmenten i acabem no veient, s'impregnen de contaminants i afecten tots els organismes. Mars i oceans són un dipòsit colossal de plàstics que en alguns punts, per efecte de corrents i remolins, formen enormes illes (la més gran és al Pacífic, es diu "el setè continent" i fa dues vegades la península Ibèrica). Tant o més problemàtics són els petits fragments: acaben formant una sopa de plàstic que ingereixen peixos que nosaltres menjarem. Els plàstics han millorat molt les nostres vides, però els humans del primer món els fabriquem i els llencem posseïts per un estrany neguit consumista i, a poc a poc, enverinem el planeta i a nosaltres mateixos.

El 1950 Dalí pintava el cèlebre quadre de la nena aixecant la pell (l'aigua) del mar per veure què s'hi amaga, a sota. Els científics, curiosos com aquella nena, han aixecat aquesta pell i ens expliquen què hi han vist: plàstics de colors, com els que va recollir i ordenar en Noguera, com els que jo mateix i vostè que em llegeix utilitzarem i llençarem avui.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 23-04-2012 Pàgina 20

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/1-territori/11-mediambient/531683-sota-la-pell-del-mar.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=m&utm_source=rss&utm_medium=m&utm_campaign=rss